

Ništa bez borbe

Onim vremešnjim Starčevcima poznat je kao veoma agilan član zajednice. Bio je aktivan u mnogim društvenim strukturama sedamdesetih i osamdesetih, a pred ostalog i kao delegat u Skupštini opštine Pančevo. Bio je i ostao nepokolebljivi komunista, što nikada ne krio. Danas je na usluzi sugrađanima kada je u pitanju snabdevanje ugljem i drvima. Vrlo je vitalan i pozitivan, a možete ga redovno sresti u centru i prostorijama MZ-a. Iz svega proizilazi da je ekskluzivni gost popularne rubrike najstarijeg vojvoćanskog seoskog glasila - Ananije Vulović, potpredsednik Udruženja starih penzionera.

Ananije Vulović, rođen je 12. decembra 1930. godine, u selu LjuLjac, opština Novi Pazar, od majke Milje i oca Jovana, uz još devet sestara i braće. U braku sa Stojankom je od 1954. godine, a imaju Ljubicu (54) i Goluba (52), kao i unuke Ivanu (32) i Ivana (25) i Predraga (22). Četiri razreda Osnovne škole završio je u rodnom mestu, a 1960. godine doselio se u Starčevo. Osmogodišnju školu za odrasle okončao je u Pančevu, kao i za školu za VKV radnika staklarske struke. Ubrzo je našao posao u Industriji stakla "Pančevo", a od fizičkog radnika, napredovao je do poslovođe, da bi 15. juna 1991. otišao u starosnu penziju. U udruženju penzionera aktivan je već čitavu deceniju, a na funkciji zamenika predsednika je sedam godina. Bio i punih 40 godina član Saveza komunista, u dva mandata delegat u SO Pančevo u peridu od 1973. do 1981, zatim i član Saveta MZ-a Starčevo i Upravnog odbora Doma kulture, kao predsednik Školskog odbora...

Kako je odrastao mali Ananije?

- Rasli smo u siromaštvu i velikoj, dvanaestočlanoj porodici u kojoj je, uz oca Jovana stasavalo po petoro dece od dve majke, jer je mu je prva žena umrla 1925. godine. Bez obzira na to veoma dobro smo se slagali. Iako sam imao svega četiri godine u memoriji mi je ucrtan momenat saznanja o smrti Kralja Aleksandra. Bio sam sedmi sin po starini i veoma poslušan prema majci, koja se uvek trudila da udovolji kako i nama, tako i pastorcima. U toj nemaštini nismo imali neke velike mogućnosti za igru, pa smo se najčešće klisali i sami pravili lopte. Ipak, ogromnu većinu vremena posvećivali smo radu, čuvali ovce, koze... Za vreme rata nije bilo nekih velikih borbi u našem kraju, kojim su su vladali četnici. Najteže mi je palo to kada su oca odveli u komandu da bi ga kaznili sa 25 šiba po turu, zato što je upozorio jednog od njih da ne bi trebalo da se mota oko žena. Posle oslobođenja aktivirao sam se najpre u SKOJ-u, bio društveno angažovan, pa sam 1949. godine i bio zaposlen u Sreskom narodnom odboru.

Škola...

- Školovao sam se uz rad, a obe učiteljice Stana i Stojanka ostale su mi u veoma dobrom sećanju. Nažalost, Stana je bila članica komunističke partije, pa su je Nemci uhvatili i streljali.

Sećam se odlično i prvog školskog dana, kada sam se u žurbi okliznuo i pao sam s mosta u vodu. U potpunosti sam bio mokar, a učiteljica me je posadila ispred peći kako bi se osušio.

Tito i JNA...

- Vojsku sam služio u glavnom gradu i to u trajanju od, danas nezamislive, dve i po godine. U to vreme odlazak u armiju nije bio stresan kao u kasnijem periodu, jer je većini tamo bilo lagodnije za život nego kod kuće. Pošto sam vojni rok provodio u gardi, nekoliko puta sam video Tita. Prvi put se to dogodilo pred Dan armije, kada smo mi gardisti bili postrojeni pod komandom generala Ivana Žeželja. Tito je vešto dojahao na rasnom belcu. Bio je zaista markantan i autoritativan, a uniforma s epoletama je prosto blistala. Dok nas je obilazio, konj je počeo da se đilita, a "najveći sin naroda i narodnosti" ga je sodvažno ukrotio. Potom je i održao govor u povodu desetogodišnjice od nastanka prve proleterske brigade u Rudu, a za tu priliku okupio i ceo Centralni komitet Komunističke partije. Maršalove reči su prosto odzvanjale: "Drugovi oficiri i podoficiri brinite o ovim vojnicima. Ovako su i 1941. stajali borci, samo za razliku od vas bili goli i bosí...". Ponovo sam ga video nakon godinu dana na Drugoj partijskoj konferenciji, kada je održao veoma pompezan govor. Plata u gardi bila je tri puta veća nego kod obične vojske. BoLje smo se i hranili, a pamtim kada su nas jednom prilikom starešine digle na uzbunu da džakove belog brašna, koje smo dobili od SAD-a, hitno prenesemo u magacin. Već sutradan na trpezi imali smo pravu poslasticu - beli hleb. Mnogo kasnije 1969. godine bio sam u obezbeđenju kada je Tito dolazio na otvaranje fabrika južne zone. Bio sam na korak od predsednika SFRJ-a, a u taj čas je Slobodan Radojčić, čovek koji je sedamdesetih radio u Starčevu kao šef MK-a, bukvalno skočio na njega da bi se uslikao. Ta fotografija je dugo bila aktuelna po mnogim medijima

Odlazak u Starčevo...

- Demobilisao sam se u decembru 1953, a za godinu dana se i oženio. Tamo u selu zabavljalo se na saboriima po verskim praznicima. Momci i devojke su se zbližavali uz igru i frulaše. Na jednom takvom skupu, pod nazivom "Cvijet", upoznao sam i buduću suprugu, koja je živela u mestu Radenica pod Golijom. Počeo sam da je obilazim, povremeno je iznenađivao dok je čuvala ovce i nakon godinu dana smo se uzeli. Uskoro su se rodili ćerka i sin, a s obzirom na to da se od poljoprivrede nije moglo živeti odlučili se na selidbu. Imao sam tetku u Brestovcu, koju sam redovno posećivao. Nije mi se dopalo što je mesto bilo daleko od grada, pa sam odabrao Starčevo. Na početku nam nije bilo svejedno, ali ubrzo smo našli zemljake što je olakšalo privikavanje. Veoma su mi pomogle i najbliže komšije poput Vuleta Petrovića

"Staklara"...

- Ceo svoj radni vek proveo sam u fabrici stakla nastaloj još davne 1930. godine. U prvo vreme sam fiikalisao, plata je bila mizerna, a posle sam prešao u pogon "dorada". Dobio sam boLje radno mesto i više od dve decenije bio poslovođa. Radio sam sve do 1991. godine, a pošto nisam imao pun staž, iskoristio sam starosnu granicu. Pre nego što sam otišao video sam da sve propada, a danas je gotovo sve rastureno. Ostalo je samo još 260 radnika u pogonima "kalionica" i "pam-pleks", koji snabdevaju "Zastavu".

Angažovanost...

- Bio sam veoma aktivan oko uređenja sela, izgradnje vodovoda i asfaltiranja. U Skupštini opštine proveo sam osam godina kao delegat u doba kada su izgrađivane fabrike južne zone.

Bilo je lepše vreme, a u selu je sve vrvelo aktivnosti. Priređivane su mnoge priredbe, proslavljani praznici, kada sala Doma kulture bivala dupke puna, a više puta dolazila je i štafeta mladosti. Devedestih je sve to polako počelo da odumire. Otkada sam u penziji, angažovan sam u Udruženju starosnih penzionera, a najvažiniji posao nam je snabdevanje građanstva ogrevom, i to nam dobro ide.

Starčevo, danas?

- Dobro je počelo, ali se stalo oko kanalizacije. Kada je poslednji put dolazio premijer Pajtić, iskorstio sm priliku da ga podsetim da nam je pre dve godine obećao završetak radova na ovom velikom projektu negde baš u ovo vreme. Odgovorio je da u mnogim gradovima nema kanalizacije, kao i da mu Republika duguje 15 milijardi dinara. Valjda će se nešto rešiti, sada kada se stiglo gotovo do samog kraja.

Tako govori čovek, koji je veoma mnogo bio angažovan na ostvarenju dobrobiti svojih sugrađana, kojima poručuje:

- Neka se školuju, bore, rade... Bez toga nema ništa.